

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 148/2017-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. februára 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Jurajom Gavalcom, advokátska kancelária, Teodora Tekela 23, Trnava, vo veci namietaného porušenia základného práva na osobnú slobodu zaručeného v čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a práva na slobodu a bezpečnosť zaručeného v čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Trnave č. k. 6 Tos 201/2015-3054 z 31. decembra 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 29. februára 2016 doručená telefaxom a 2. marca 2016 doplnená predložením originálu sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva na osobnú slobodu zaručeného v čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na slobodu a bezpečnosť zaručeného v čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných

slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 6 Tos 201/2015-3054 z 31. decembra 2015.

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ je trestne stíhaný pre účasti na zločine porušovania domovej slobody spolupáchateľstvom podľa § 21 ods. 1 písm. b), § 20, § 194 ods. 1 a 2 písm. a) a ods. 3 písm. a) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) s poukazom na § 138 písm. a) a e), § 139 ods. 1 písm. e) Trestného zákona, ako aj pre účasti na zločine lúpeže spolupáchateľstvom podľa § 21 ods. 1 písm. b), § 20 a § 188 ods. 1 a 2 písm. c) a d) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a) a e) a § 139 ods. 1 písm. e) Trestného zákona. Konanie je vedené Okresným súdom Trnava pod sp. zn. 2 T 102/2013.

3. V uvedenej veci bol sťažovateľ znovu vzatý do väzby po tom, ako Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v dovolacom konaní rozsudkom sp. zn. 3 Tdo 23/2013 zo 16. októbra 2013 zrušil uznesenie krajského súdu sp. zn. 3 To 82/2011 z 24. novembra 2011, ktorým druhostupňový zamietol odvolania štyroch obvinených proti pôvodnému odsudzujúcemu rozsudku okresného súdu sp. zn. 2 T 49/2010 z 12. mája 2011.

4. Okresný súd uznesením sp. zn. 2 T 102/2013 z 10. decembra 2015 podľa § 79 ods. 3 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) zamietol žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu a zároveň podľa § 80 ods. 1 písm. c) a ods. 2 Trestného poriadku nenahradil väzbu sťažovateľa dohľadom probačného a mediačného úradníka.

5. O sťažnosti sťažovateľa proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa z 10. decembra 2015 rozhodol krajský súd napadnutým uznesením č. k. 6 Tos 201/2015-3054 z 31. decembra 2015 tak, že ju podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol.

6. Podľa názoru sťažovateľa krajský súd pri rozhodovaní o väzbe porušil jeho základné právo na osobnú slobodu zaručené v čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a právo na slobodu a bezpečnosť zaručené v čl. 5 ods. 4 dohovoru.

7. Je presvedčený, že „konkrétne skutočnosti zakladajúce dôvodnosť väzby v začiatkovej fáze trestného konania stratili vzhľadom na čas, ktorý odvtedy uplynul, na význame a presvedčivosti a nepostačujú už na dôvodnosť ďalšieho trvania väzby“.

8. Sťažovateľ poukazuje na skutočnosť, že „je... celkovo... obmedzený na osobnej slobode v predmetnej veci spolu s výkonom trestu odňatia slobody viac ako 6 rokov“ , pritom on „žiadnym spôsobom nezavinil prieťahy v konaní, ktoré vznikli výlučne nečinnosťou súdu alebo jeho neefektívnym postupom...“

... sťažovateľ už v pôvodnom konaní upozorňoval na nezákonné zloženie senátu a k situácii, ktorá nastala tak v prípade, že by súdy tomuto venovali pozornosť, nemuselo dôjsť.

V ďalšom konaní, po zrušení pôvodného rozsudku... Najvyšším súdom SR..., opäť dochádzalo k prieťahom v konaní, keď okresný súd nedokázal vo veci rozhodnúť do novembra 2015, kedy odišla zákonná sudkyňa do starobného dôchodku.

Okresný súd tak musel vo veci začať konať odznova, a tak už viac ako 2 roky vo veci nenastal žiadny pokrok.“

Sťažovateľ zastáva názor, že «je s poukazom na prezumpciu nevinny a ako nevinny je 6 rokov obmedzený na osobnej slobode s tým, že koniec súdneho konanie je naďalej „v nedohľadne“, začína sa odznova, čo je v súlade s aplikačnou praxou dôvod na jeho prepustenie z väzby».

9. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„Krajský súd v Trnave uznesením č. k. 6 Tos/201/2015-3054 dňa 31. 12. 2015 porušil ústavné právo sťažovateľa na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Uznesenie Krajského súdu v Trnave č. k. 6 Tos/201/2015-3054 dňa 31. 12. 2015 sa zrušuje.“

II.

10. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

11. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah... Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie...

12. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

13. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

14. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím orgánu štátu

a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (m. m. I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

15. Predmetom sťažnosti je namietané porušenie základného práva na osobnú slobodu zaručeného v čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a práva na slobodu a bezpečnosť zaručeného v čl. 5 ods. 4 dohovoru uznesením krajského súdu č. k. 6 Tos 201/2015-3054 z 31. decembra 2015, ku ktorému malo dôjsť tým, že všeobecné súdy rozhodujúce o jeho osobnej slobode v konaní o žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu neprihliadli na celkovú dĺžku trvania trestného konania, pritom podľa presvedčenia sťažovateľa uplynutím času, počas ktorého je väzobne stíhaný, stratili konkrétne skutočnosti zakladajúce dôvodnosť väzby na význame a presvedčivosti a nepostačujú na odôvodnenie ďalšieho trvania pozbavenia jeho osobnej slobody.

16. Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok.

17. Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

18. Podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru každý, kto bol pozbavený slobody zatknutím alebo iným spôsobom, má právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho pozbavenia slobody a nariadil prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

19. Ústavný súd pripomína, že je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy). Vo všeobecnosti platí, že ústavný súd je zdržanlivý, pokiaľ ide o zásahy do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov. Pokiaľ ide o medze zasahovania ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, ústavný súd vo svojej judikatúre

konštantne zdôrazňuje, že mu neprislúcha hodnotiť správnosť skutkových záverov či právneho posúdenia vecí všeobecnými súdmi, pretože nie je prieskumným súdom, nadriadeným súdom a ani ochrancom zákonnosti. Ústavný súd v tejto súvislosti vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu pri rozhodovaní o sťažnosti smerujúcej proti rozhodnutiu všeobecného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie zákonov (vrátane Trestného poriadku) s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, resp. či nie sú arbitrárne s priamym dopadom na niektoré zo základných ľudských práv (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, I. ÚS 241/07).

20. V súvislosti s rozhodovaním všeobecných súdov o väzbe fyzickej osoby je potrebné zdôrazniť, že každé pozbavenie osobnej slobody musí byť „zákonné“, t. j. musí byť vykonané „v súlade s konaním ustanoveným zákonom“, a okrem toho každé opatrenie, ktorým je jednotlivец pozbavený osobnej slobody, musí byť zlučiteľné s účelom čl. 17 ústavy, ktorým je ochrana jednotlivca proti svojvôli (I. ÚS 165/02, ale aj II. ÚS 55/98, I. ÚS 177/03, III. ÚS 7/00, I. ÚS 115/07). Z uvedenej zásady vyplýva, že porušenie zákona v prípade rozhodovania o väzbe zakladá zároveň aj porušenie čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, ako aj čl. 5 dohovoru.

21. Väzba je najzávažnejším zásahom do osobnej slobody a do práv obvineného. Keďže ide o najzávažnejší zásah, vyžaduje po celý čas súdnu kontrolu jej ústavnosti a zákonnosti (m. m. III. ÚS 26/01). Je výsostným právom, ale aj povinnosťou všeobecného súdu dbať o to, aby doba väzby obvineného neprekročila nevyhnutnú hranicu. Na tento účel patrí všeobecnému súdu skúmať všetky okolnosti spôsobilé vyvrátiť alebo potvrdiť existenciu skutočného verejného záujmu odôvodňujúceho so zreteľom na prezumpciu neviny výnimku z pravidla rešpektovania osobnej slobody a uviesť ich v rozhodnutiach o väzbe. Ústavný súd už vo viacerých svojich rozhodnutiach zdôraznil, že jeho právomoc na rozhodovanie vo väzobných veciach predpokladá výlučne skúmanie toho, či sa v konaní pred väzobnými súdmi dodržali ústavno-procesné princípy takého obmedzenia osobnej

slobody, akým je väzba obvineného (II. ÚS 76/02, IV. ÚS 83/03, IV. ÚS 171/03). Vychádzajúc z týchto základných princípov ústavný súd posúdil sťažnosť sťažovateľa.

22. Krajský súd v odôvodnení napadnutého uznesenia č. k. 6 Tos 201/2015-3054 z 31. decembra 2015 okrem iného uviedol:

«Na strane jednej je potrebné čiastočne prisvedčiť sťažostnej argumentácii obžalovaného... v tom smere, že v dĺžke doteraz realizovaného konania (a tým aj dĺžke väzby u samotného obžalovaného...) prispelo primáme to, že pôvodný (odsudzujúci rozsudok okresného súdu) bolo potrebné po podaní dovolania zrušiť z dôvodu formálno-procesných porušení. Tým sa dostala vec do štádia opätovného prejednania pred I. stupňovým súdom. Samotnú túto skutočnosť ako správne argumentuje samotný (obžalovaný...) on osobne nezavinil. Na strane druhej bolo povinnosťou tunajšieho (odvolacieho súdu) skúmať, či aj vzhľadom na túto skutočnosť a potrebu realizovania opätovne nového dokazovania aj po zmene v zložení senátu (po odchode pôvodnej predsedníčky senátu do dôchodku) dochádza k narušeniu princípu proporcionality medzi doposiaľ realizovanou väzbou u obžalovaného... a samotným charakterom trestnej činnosti kladenej tomuto (obžalovanému) za vinu.

V tomto kontexte tunajší (odvolací súd) oboznamujúc sa s trestnou vecou v komplexnom rozsahu a šírke dospel k záveru, že v aktuálnom štádiu trestného konania nedošlo k extrémnemu narušeniu proporcionality medzi doteraz realizovanou väzbou u tohto (obžalovaného...) a charakterom trestnej činnosti majúcej sa spáchať samotným týmto (obžalovaným...) na podklade aktuálne realizovaného trestného konania. Navyiac tunajší (odvolací súd) sa celkom zjavne nestotožňuje so sťažostnými námietkami obžalovaného prezentovanými v tom smere, že do času vyhlásenia odsudzujúceho (právoplatného rozhodnutia veci) je potrebné na neho (na obžalovaného) hľadieť ako na nevinného, čo má tiež indikovať potrebu jeho prepustenia z väzby. Naopak doteraz nazhromaždený dôkazný materiál realizovaný v rámci konania pôvodného senátu, resp. v rámci novo realizovaného dokazovania vo veci naznačuje, že trestné konanie realizované aj voči obžalovanému... sa vedie zjavne nie na nedôvodnom základe.

V tomto smere teda pretrváva naplnenie materiálneho atribútu potrebného na konštatovanie konkrétneho („preventívneho“ dôvodu väzby) u obžalovaného. Rovnako tak v súlade s odôvodnením nachádzajúcim sa v napadnutom uznesení, podľa názoru

odvolacieho súdu je potrebné konštatovať aj dôvodnú obavu z pokračovania v trestnej činnosti zo strany obžalovaného pre prípad, že by bol z väzby prepustený na slobodu. O tomto svedčí predovšetkým tá skutočnosť, že v minulosti už bol súdne trestaný, a to v troch prípadoch, pričom naposledy v roku 2009 za majetkovú trestnú činnosť.

Aj tieto skutočnosti dokresľujú záver, že v osobe obžalovaného sa jedná o osobu majúcu sklony predovšetkým k páchaniu tejto (majetkovej trestnej činnosti), a to aj závažného charakteru.

Vzhľadom na konštatované skutočnosti nachádzajúce sa vyššie, podľa názoru odvolacieho súdu za zákonne súladný je potrebné vyhodnotiť aj výrok uznesenia okresného súdu v prípade obžalovaného... nenahrádzajúci pretrvávajúci („preventívny“ dôvod väzby) dohľadom probačného a mediačného úradníka nad obžalovaným, keďže takéto (väzbu nahrádzajúce opatrenie) zrejme v prípade jeho prijatia by mohlo znamenať vážnu hrozbu dosiahnutia účelu trestného konania realizovaného práve prostredníctvom obmedzenia osobnej slobody osoby obžalovanej vo väzbe.

Odvolací súd aktuálne preskúmvajúc sťažnostné dôvody obžalovaného prezentované vo vzťahu k napadnutému uzneseniu okresného súdu pod sp. zn. 2 T/102/2013 zo dňa 10. 12. 2015 nezistil akýkoľvek dôvod na zmenu, resp. zrušenie napadnutého uznesenia, a preto rozhodol spôsobom uvedeným vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Záverom tunajší (odvolací súd) pripomína súdu I. stupňa, vzhľadom na ustanovenie § 2 ods. 6 Trestného poriadku, že veci je potrebné venovať primárnu pozornosť, keďže sa jedná o vec väzobnú a tieto (väzobné veci) sú povinné orgány činné v trestnom konaní a súdy vybavovať prednostne a urýchlene.

Nerešpektovanie tejto (formálno-procesnej zásady) v konečnom dôsledku môže viesť aj k prehodnoteniu, resp. zániku väzby u osoby obvinenej (obžalovanej).»

23. Úloha ústavného súdu v danej veci spočíva v preskúmaní a zistení, či sa krajský súd v odôvodnení rozhodnutia vysporiadal so všetkými podstatnými skutkovými a právnymi otázkami, relevantnými pre rozhodnutie o ďalšom ponechaní sťažovateľa vo väzbe, a to v kontexte sťažovateľom predstretých námietok.

24. Z citovanej časti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia krajského súdu vyplýva, že tento sa pri rozhodovaní o zotrvaní sťažovateľa vo väzbe jeho podstatným argumentom

zaoberal. Uznal, že dovtedajšia dĺžka trvania trestného konania bola spôsobená formálno-procesnými porušeniami vo veci konajúceho všeobecného súdu a že na celkovej dĺžke trvania konania sťažovateľ neniesol žiadnu vinu. Avšak po preskúmaní a vyhodnotení všetkých okolností daného prípadu (celková dĺžka konania, trvanie väzby sťažovateľa, potreba opätovného prerokovania trestnej veci, charakter stíhanej trestnej činnosti) dospel k záveru, že medzi realizovanou väzbou sťažovateľa a charakterom trestnej činnosti kladenej mu za vinu nedochádza k narušeniu princípu proporcionality, a teda že jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu nie je možné vyhovieť. Krajský súd neopomenul uviesť ani konkrétnu skutočnosť (poukaz na trestnú minulosť sťažovateľa), z ktorej vyplýva dôvodná obava, že by sťažovateľ po jeho prepustení z väzby na slobodu mohol pokračovať v trestnej činnosti [dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku].

25. Keďže nie je žiaden dôvod spochybňovať právomoc krajského súdu v danej veci v konečnom dôsledku rozhodnúť o neprepustení sťažovateľa z väzby na slobodu (táto má zákonnú oporu v ustanoveniach Trestného poriadku), prislúchalo ústavnému súdu posúdiť, či druhostupňový súd napadnutým uznesením mohol zasiahnuť do označených práv sťažovateľa. Podľa názoru ústavného súdu krajský súd v odôvodnení napadnutého uznesenia jasne a dostatočne presvedčivo odôvodnil jednak danosť väzobného dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, ako aj svoj právny názor vzťahujúci sa na argumentáciu sťažovateľa. Podľa názoru ústavného súdu ide o ústavne konformné a akceptovateľné odôvodnenie uznesenia.

26. S ohľadom na uvedené ústavný súd považoval sťažnostnú argumentáciu týkajúcu sa napadnutého uznesenia krajského súdu za zjavne neopodstatnenú a bez ústavnoprávnej relevancie. Keďže v napadnutom uznesení druhostupňového súdu ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti nezistil nič, čo by indikovalo porušenie zákona pri rozhodovaní o sťažnosti sťažovateľa proti rozhodnutiu o jeho neprepustení z väzby na slobodu, nezistil ani potenciálnu možnosť porušenia označených práv sťažovateľa, ktorej reálnosť by mohol preskúmať po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie, preto sťažnosť odmietol už pri jej predbežnom prerokovaní ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo

arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor krajského súdu svojím vlastným (m. m. II. ÚS 134/09). Aj preto ústavný súd nepovažoval za potrebné dopĺňať či rozvíjať právne názory krajského súdu.

27. Nad rámec uvedeného ústavný súd poznamenáva, že sťažnosť vo vzťahu k namietanému porušeniu práva zaručeného v čl. 5 ods. 4 dohovoru je zjavne neopodstatnenou aj z dôvodu, že sťažovateľom uplatnená námietka týkajúca nezohľadnenia (neskúmania) dĺžky trvania trestného konania (resp. postupu súdu v rozpore s požiadavkou prednostného a urýchleného vybavenia väzobných vecí) vo veci samej pri rozhodovaní o osobnej slobode je predmetom ochrany podľa čl. 5 ods. 3 dohovoru (právo byť súdený v primeranej lehote alebo prepustený počas konania), a nie čl. 5 ods. 4 dohovoru (pozri napr. Bielski proti Poľsku a Nemecku, rozsudok, 3. 5. 2011, č. 18120/03; Tariq proti Českej republike, rozsudok, 18. 4. 2006, č. 75455/01; Punzelt proti Českej republike, rozsudok, 25. 4. 2000, č. 31315/96; Contrada proti Taliansku, rozsudok, 24. 8. 1998, č. 27143/95, Marrešová a Mareš proti Českej republike, rozhodnutie, 6. 5. 2003, č. 74365/01 a 76738/01; a ďalšie).

28. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti už pri jej predbežnom prerokovaní bolo bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalším návrhom sťažovateľa požadovaným v petite sťažnosti (zrušenie uznesenia krajského súdu), rozhodovanie o ktorom je podmienené vyhovením sťažnosti vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva alebo slobody (pozri čl. 127 ods. 2 ústavy).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. februára 2017